

Arrest

nr. 255 154 van 27 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die reeds meer dan 20 jaar op het Belgische grondgebied verblijft, diende op 17 oktober 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn broer, die Nederlands staatsburger is.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister trof op 31 maart 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoeker diende op 23 september 2020 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse broer.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 1 februari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 1 februari 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.09.2020 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.09.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer E. M. A.- m., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko (QW6215157) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.08.2018 te Brussel*
- *‘certificat de prise en charge’ dd. 04.11.2019*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 17.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 31.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- *‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°13594/2020 dd. 01.12.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko; ‘attestation du revenu’ n°13593/2020 dd. 01.12.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor 2019 geen belastingaangifte indiende en er wat betreft deze periode geen gegevens bekend zijn betreffende zijn belastbare inkomsten; ‘attestation de non perception d’une pension’ n°62/2020 dd. 05.12.2020 waarin de Marokkaanse overheid verklaart dat betrokkene op datum van het attest geen ouderdomspensioen vanwege de Marokkaanse sociale zekerheid; ‘certificat négatif - registre de commerce’ dd. 08.12.2020 waarin de Rechtbank van Eerste Aanleg van Berkane stelt dat betrokkene op datum van het attest niet is ingeschreven in het handelsregister: echter, het geheel van deze documenten heeft betrekking op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko; deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.06.2018, 03.07.2018, 03.08.2018, 03.09.2018, 03.10.2018 en 05.11.2018; bewijzen betalingen vanwege de referentiepersoon aan de advocaat van betrokkene dd. 04.10.2019 en 16.09.2020: echter, deze stortingen en betalingen hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- aanslag biljetpersonenbelasting (inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote: echter, deze gegevens hebben betrekking op het jaar 2019, en zijn bijgevolg onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen van de referentie- persoon.
- attesten dd. 23.11.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 01.01.2020 - datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Leuven
- aansluitingsformulier CM dd. 25.11.2020 op naam van betrokkene; bijbehorende verklaring op erewoord

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 19.06.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen

47/1, 47/2 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“2.2.1 Wat betreft de weigeringsbeslissing:

5.

Verzoeker wenst een beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing aangezien uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat hij zeer zeker in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door zijn broer, zijnde de heer E.(...) M.(...) A.(...).

6.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat bij controle van deze voorwaarden duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

7.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot het ten lastenneming wordt door de verwerende partij ten onrechte als niet afdoende bestempeld.

Dat verwerende partij hierdoor de bewijswaarde van deze stukken miskent in zijn motivering.

Op basis van de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk was van zijn broer en door hem effectief ondersteund wordt.

Dat er ontegensprekelijk vaststaat en bewezen is dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen verzoeker en referentiepersoon.

8.

Verzoeker verwijst naar de vele geldstortingen van zijn broer in het verleden. Verzoeker legt verschillende stortingen voor verspreid over 2018, 2019 en 2020.

Voor verzoekende partij is het helemaal niet duidelijk waarom deze elementen in concreto niet voldoende kunnen aantonen dat hij gedurende al die jaren financieel ten laste was van zijn broer.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schend het motiveringsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen bovendien dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Hiernaast vraagt verzoeker hier ook tevens af welke bewijzen hij redelijkerwijs dan had kunnen voorleggen om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen met zijn broer.

Dat het niet evident is om aan te tonen dat verzoeker ten laste was in het herkomstland gelet op de administratieve moeilijkheden. Dat het redelijkheidsbeginsel met de bestreden beslissing geschonden wordt.

9.

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt deze per geval op een gebrekkige of onvoldoende manier gemotiveerd.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin en ten laste is van zijn broer.

Voormelde bepaling stelt nogmaals dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

Verweerder heeft met de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd zoals de vele attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en ten laste is van zijn broer.

Verweerder heeft hiermee niet enkel de motiveringsplicht maar alsook het zorgvuldheidsbeginsel geschonden door geen degelijk en diepgaande onderzoek te voeren.

10.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van het artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Dat de voorgelegde stukken geenszins een gesolliciteerd karakter bevatten, doch attesten zijn van de bevoegde administratieve en fiscale overheden waarvan de authenticiteit van de vermeldingen bekrachtigd werden.

Verzoeker vraagt zicht wederom terecht af welke documenten precies verwerende partij redelijkerwijs verwacht om zijn afhankelijkheidssituatie in het verleden en heden aan te tonen?

11.

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 §2 VW, waarin de bewoording "of" wordt gebruikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat hij én 'ten laste is' én 'deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon'.

Als aan één van de twee is voldaan, is verzoeker gerechtigd op gezinshereniging.

Het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren onder hetzelfde dak woont van zijn broer doet zeer sterk vermoeden dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en hij deel uitmaakt van het gezin van referentiepersoon.

Uit de bewoording van artikel 47/1 Vw en 47/3 Vw blijkt duidelijk dat beide voorwaarden niet cumulatief dienen te worden voldaan. Als aan een van beide is voldaan, is dit voldoende.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit is gekomen.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing dewelke niet gebeurd is.

12.

Het Hof heeft tevens geoordeeld in het arrest Lebon (punt 21) dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen.

Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers één van de grondslagen zijn.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat zijn broer instaat voor zijn kosten vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van zijn broer en minstens deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in zijn land van herkomst die hem materieel kunnen steunen.

13.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker, in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en zijn familie handelt verweerder tevens op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

2.2.2 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

14. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is tevens niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

15. In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn broer diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Er werd geen grondig onderzoek gevoerd naar de verblijfssituatie van verzoeker en zijn sociale, culturele integratie in België alsook zijn sociale binding met familieleden en vrienden in België.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij en ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé situatie van verzoekende partij en zijn familie.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker en zijn broer waarvan hij afhankelijk is gescheiden worden. Dat verzoeker hierdoor in financiële moeilijkheden zal komen en hij ook geen binding meer heeft met het herkomstland. Dit houdt zeer zeker een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeldt uitdrukkelijk artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

De beslissing vermeldt eveneens artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet waarin de bewijslast wordt uiteengezet:

“(...

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 september 2020 voor de tweede maal een verblijfskaart aanvraag als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”* in functie van zijn broer, die Nederlands staatsburger is. De verwantschapsband werd bewezen middels een paspoort en een uittreksel uit de geboorteakte. Verzoeker werd gevraagd om voor 22 december 2020 een bewijs aan te brengen dat hij ten laste was van zijn broer of deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst.

Verzoeker legde volgende stukken neer:

- *“attestation de non-imposition’ a la TH-TSC’ n°13594/2020 dd. 01.12.2020: verzoeker is niet onderworpen aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko;*
- *‘attestation du revenu’ n°13593/2020 dd. 01.12.2020 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene voor 2019 geen belastingaangifte indiende en er wat betreft deze periode geen gegevens bekend zijn betreffende zijn belastbare inkomsten;*
- *‘attestation de non perception d’une pension’ n°62/2020 dd. 05.12.2020 waarin de Marokkaanse overheid verklaart dat betrokkene op datum van het attest geen beroep kan doen op een ouderdomspensioen;*
- *‘certificat négatif’ - registre de commerce’ dd. 08.12.2020 waarin de Rechtbank van Eerste Aanleg van Berkane stelt dat betrokkene op datum van het attest niet is ingeschreven in het handelsregister;*
- *bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.06.2018, 03.07.2018, 03.08.2018, 03.09.2018, 03.10.2018 en 05.11.2018;*
- *bewijzen betaling vanwege de referentiepersoon aan de advocaat van betrokkene dd. 04.10.2019 en 16.09.2020;*
- *aanslag biljetpersonenbelasting (inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote;*
- *attesten dd. 23.11.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 01.01.2020 tot de datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Leuven*
- *aansluitingsformulier CM dd. 25.11.2020 op naam van betrokkene; bijbehorende verklaring op erewoord”*

2.9. Met betrekking tot de ‘attestations’ uit Marokko wordt in de beslissing gesteld dat deze betrekking hebben op de periode na het vertrek van verzoeker uit Marokko en niet relevant zijn in het kader van de

actuele aanvraag om gezinshereniging. Naar aanleiding van de geldstortingen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris overwogen dat deze betrekking hebben op de situatie in België.

2.10. De bewijswaarde van de neergelegde stukken wordt geenszins miskend. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk rekening gehouden met alle neergelegde documenten, maar stelt terecht vast dat er geen afhankelijkheidsrelatie werd aangetoond tussen verzoeker en de referentiepersoon toen verzoeker nog in zijn land van herkomst vertoefde. In de periode van de voorgelegde geldstortingen (de jaren 2018, 2019 en 2020) vertoefde verzoeker reeds in België. Het gegeven dat verzoeker in België ondersteund wordt door zijn broer, kan geen aanleiding geven tot een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Bovendien wordt in de beslissing aangestipt dat de fiscale informatie over de referentiepersoon en diens echtgenote van 2019 dateert en volgens de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende recent is om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen.

Verzoeker herhaalt in zijn middel dat in de beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met *“de vele attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en ten laste is van zijn broer”*, maar hij gaat kennelijk voorbij aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat *“(…) het geheel van deze documenten (…) betrekking (heeft) op de periode na het vertrek van betrokkene uit Marokko”* en *“(…) dan ook niet relevant (zijn) in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*.

In de beslissing wordt nergens gesteld dat de attesten niet zouden uitgaan van de bevoegde overheden of een gesolliciteerd karakter zouden vertonen, noch dat de authenticiteit ervan wordt betwist. De bestreden beslissing bevat de volgende passage, waaruit blijkt welke bewijzen van verzoeker worden verlangd: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”.

De gemachtigde van de staatssecretaris vereist nergens, in weerwil van verzoekers beweringen, dat hij *“cumulatief”* zou bewijzen dat hij ‘ten laste’ is én ‘deel uitmaakt van het gezin’ van de referentiepersoon, maar verlangt enkel dat uit de stukken blijkt dat er een afhankelijkheidsband bestond tussen de referentiepersoon en verzoeker toen deze laatste nog in zijn land van herkomst verbleef, of dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat hij hiervan enig bewijs heeft neergelegd, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris de neergelegde bewijsstukken onjuist zou hebben beoordeeld.

Terloops merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds meer dan 20 jaar in België verblijft en 11 jaar ouder is dan zijn broer, waardoor het inderdaad *“niet evident is om aan te tonen dat verzoeker ten laste was in het herkomstland”*, zoals verzoeker in zijn middel te kennen geeft.

2.11. Naar aanleiding van het gegeven dat verzoeker en de referentiepersoon in België onder hetzelfde dak wonen, wordt in de beslissing gesteld dat *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (…) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”*

2.12. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon concluderen dat verzoeker *“dus niet aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

2.13. Vervolgens stelt verzoeker 'wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten' dat dit evenmin deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

2.14. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag vermeldt. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Verzoeker betwist nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zijn *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waardoor deze laatste in beginsel verplicht was hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.15. Volgens verzoeker zou de gemachtigde van de staatssecretaris moeten motiveren in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat richtlijn 2003/86/EG betrekking heeft op familieleden van derdelanders. Vervolgens is de 'bescherming tegen verwijdering' uit artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG enkel bedoeld voor burgers van de Unie of hun familieleden, terwijl verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als een 'ander familielid' van een burger van de Unie beschouwd te worden, waardoor deze bepaling uit de richtlijn niet op hem van toepassing is. Bovendien stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG handelt over verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, terwijl dit *in casu* geenszins aan de orde is. Verzoeker dient immers beschouwd te worden als een derdelander die niet (langer) over een geldige verblijfstitel beschikt, die niet onder het toepassingsgebied van de aangehaalde richtlijnen valt.

2.16. Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”

Verzoeker betoogt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn privé-situatie. Hij beweert in zijn middel dat de uitvoering van het bevel tot gevolg zal hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn broer waarvan

hij afhankelijk is en dat hij geen bindingen meer heeft in zijn land van herkomst, hetgeen volgens hem een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad merkt op dat de bescherming van deze verdragsbepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), §94) en beperkt is tot de ouders en de minderjarige kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, §34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, §36).

Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat hij als volwassen man afhankelijk is van zijn broer die sinds 2007 in België verblijft, maakt hij evenmin aannemelijk dat het onredelijk zou zijn te stellen dat hij *"ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon"*.

Verzoeker weerlegt niet dat er *"geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene"*, waardoor er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* geen redenen bestonden om zich te onthouden van zijn principiële verplichting om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 47/1 en/of artikel 47/2, noch van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIEN